

ПРОЛОГ

Извадка от официалния полицейски разпит на Маргарет Чейс и Итън Уайтъ

25 декември

Госпожа Чейс: Е, разбира се, че по ръцете ми има негова кръв.

Господин Уайтъ: Беше само драскотина.

Госпожа Чейс: Очевидно е, че не съм се опитала да го убия.

Господин Уайтъ: Маги е по-скоро любовница, отколкото...

Госпожа Чейс: Ако се бях опитала да го убия, щеше да е мъртъв.

Господин Уайтъ: Тя е толкова добър човек. (Господин Уайтъ се потупва по гърдите на мястото на сърцето.) – Точно тук.

Госпожа Чейс: Разбира се, аз не съм обидена, защото ме обвинявате в убийство. Обидена съм, защото ме смятате за некадърна убийца.

Господин Уайтъ: Това е въпрос на професионална гордост. Ха! Почакайте, последното беше шега. Ако обичате, може ли да запишете, че аз бях...

Госпожа Чейс: Знаете ли, вие би трябвало да ни разделите. Не бива да ни разпитвате заедно. Не че ние сме заедно! О, не! Ние не сме ние. Той е той, а аз съм аз и ние не сме...

Господин Уайтъ: Ние сме колеги.

Госпожа Чейс: Предпочитам отмъстител. Отмъстител е далеч по-добра дума.

Господин Уайът: Това е голям пазар и ние се харесваме на различна... Споменах ли, че по една от книгите ми се снима филм?

Госпожа Чейс: Съжалявам, но действително ли все още продължаваме да седим тук и да не правим нищо? И аз действително ли нося този нелеп пуловер и отговарям на тези нелепи въпроси, когато тя е...

Инспектор Пател: Защо не започнете отначало?

Господин Уайът: Аз... ъ... не разбирам въпроса.

Инспектор Пател: Кога започна това?

Господин Уайът: О. Това започна...

Госпожа Чейс: В асансьора.

Една седмица по-рано

Чак когато вратите на асансьора се отвориха с безшумно плъзгане, Маги осъзна, че ѝ предстои да се изправи лице в лице с трите си най-малко любими неща на света: Коледа. Купон. И Итън Шибания Уайът.

За миг просто остана там, какофонията от коледни песни и бърбене се снижаваше до приглушено жужене, докато тя просто се взираше през отворените врати в самодоволното изражение върху самодоволното му лице, в неговата запазена марка – коженото яке и гирляндата от примигващи малки лампички, праметната като шал около врата му. Върху главата му, естествено, се мъдреше шапка на Дядо Коледа, а в ръцете си държеше екземпляр от „Мълчаливия рицар“ (Понастоящем на първо място в класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“!). Фактът, че това беше само изрязана от картон фигура, а не самият човек, навярно донякъде бе смекчил удара за Маги, защото тя все пак се съдържа да не го фрасне с юмрук в картонените зъби.

Най-малкото би трябвало да се протегне и да натисне бутона, за да се затворят по-бързо вратите на асансьора – и може би тя щеше да го направи, ако един глас не бе изкрещял: „О, боже! Ти си тук!“. И точно в този миг Маги осъзна, че е направила ужасна грешка.

Трябваше да се измъкне, докато все още имаше шанс, надолу с асансьора. През фойето. После да изчезне из студените

претъпкани улици в центъра на Манхатън седем дни преди Коледа. Трябваше да се махне оттам – и щеше да го направи, – ако Картонения Итън не я бе разсеял. Но сега беше прекалено късно и две измамно слаби, но силни като менгеме ръце я издърпваха от асансьора в широкото отворено преддверие на „Килхейвън букс“.

– Шели се хвана на бас с мен за пет долара, че ще дойдеш. И ето те тук!

И да, налагаше се Дебора да извиси гласа си, за да надвика разговорите и смеха. Все пак наоколо имаше купон. *Коледен купон*. И Маги се бе озовала с танцова стъпка точно на сред вихъра му. Светлините на коледната елха примигваха, носеше се музика и стаята се въртеше. Съвсем малко.

– Маги? – Гласът на Дебора прозвуча по-близо. По-меко.

– Знаеш ли, истинско чудо е, че няма повече убийства по Коледа.

– О, ето че пак се започва – промърмори Дебора, но Маги продължи да се взира втренчено в Картонения Итън.

– Помисли си за това. Хора, които се ненавиждат един друг, наблъскани в горещи стаи с прекалено много алкохол. А наоколо са разпръснати ножичи и всякакви пособия за бесене.

– Пособия за бесене?

– Ами, нали се сещаш... Нанизани от лампички. Гирлянди. Обзалагам се, че можеш да причиниш истинска щета с гирлянда. – Противно на всичко, Маги почувства как живва при тази възможност. – Дори имат е отровен!

– За кучета – уточни Дебора.

– Може да се каже, че в доста отношения всеки е куче – изтъкна Маги, докато бавно извърещаше лице към жената до нея.

Със своите метър петдесет и пет Дебора Клайн представляваше въплъщение на властността. Сива коса. Костюм „Шанел“. И очи, видели всичко през четиресет и девет годишното ѝ издигане от стаичката на куриерите до най-страховитата жена в издателския бизнес.

– Казвам всичко това, защото аз смятам да убия *теб*.

– Кого? Мен? – Дебора притисна мъничката си длан към гърдите.

– Да, теб! Това е само обяд, Маги. Ти трябва да излезеш от къщата, Маги. Трябва да поговорим за маркетинг, Маги.

– Първо, не звуча така.

– Звучиш точно така.

– И второ...

– Това е купон, Дебора. Там се кипри елха, направена от книги с твърди корици. Половината от маркетинговия отдел пеят караоке. И... – Гласът на Маги заглъхна, когато го осъзна – Ланс ван Зант буквално е навлякъл тениска с щампа на смокинг.

Дебора махна пренебрежително с ръка.

– Ланс ван Зант е написал една шо-годе прилична книга преди девет години. Никой не го е грижа за Ланс ван Зант.

– А какво ще кажеш за него? – Маги посочи Картонения Итън и Дебора имаше благоприличието да добие виновен вид.

– Доколкото ми казаха, не е точно в мащаб едно към едно.

Изведнъж на Маги ѝ хрумна една мисъл:

– Оох! Може ли да го взема, когато това приключи? Отдавна искам да се науча да хвърлям ножове.

Устата на Дебора бавно се отвори, сякаш не можеше да измисли какво да каже, когато една жена мина наблизко и изчурулика:

– Честита Коледа, Маги!

Беше нова и на Маги ѝ се струваше, че името ѝ беше Джен. Погледнато статистически, една трета от жените в книгоиздаването се казваха Джен, но Маги не мислеше съвсем ясно, защото в стаята беше прекалено шумно след една година, прекарана в тишина. И прекалено пренаселено. И Маги, която никога не бе обичала тълпите или в частност купоните, усети, че ръцете ѝ започват да треперят.

– Хайде да отидем да ти вземем нещо за хапване. – Дебора хвана Маги под ръка. Тя я почувства през палтото си на Джоан Уайлдър, пухкаво и прекалено топло в претъпканата стая. Винаги бе смятала, че това е чудесно палто, в което да се скриеш, но Дебора все още беше до лакътя ѝ и шепнеше в ухото ѝ: – Съжалявам. Измина година и аз си помислих... Остани пет минути. Заради мен. Съжалявам, че те подлъгах да дойдеш, но действително има нещо, за което се налага да поговорим.

Маги започваше да се предава. Вече бе похарчила петдесет кинта за билет за влака и таксите и бе изгубила цял ден за работа, така че нямаше да е толкова лошо. В крайна сметка не

беше длъжна да *остава* на купона. Просто щеше да *премине* през купона, можеше да го направи. Преминаваше през живота цяла година – почти трийсет години. Можеше да го направи и сега и да стигне до ъгловия кабинет на Дебора.

Но в този миг се разнесе звън откъм асансьора. Вратите се плъзнаха и прогърмя дълбок глас :

– Хо! Хо! Хо! – Първо новодошлият зърна картонената фигура. – Е, кой е този красив приятел? – После зърна и нея. – Хей! Толкова е хубаво да те видя, Марси!

И Маги започна да се оглежда за някоя гирлянда.

Маги не винаги бе мразила Коледа. Имаше време, когато бе обичала светлините, подаръците и елхите. Знаеше всичките думи на най-малко трийсет различни коледни песни и имаше навика да ги пее през юни. Имаше пуловер с шампа със северен елен, който винаги носеше в училище в понеделника след Деня на благодарността. (Светваше ли носът му? Да, светваше. И тя носеше ли го по този начин? Абсолютно.)

Дванадесетгодишната Маги бе пекла курабийки, поръсени със захар, бе организирала тайни Коледи и бе тормозила майка си с безброй въпроси като: *1) Защо нямаме голямо семейство? и 2) Защо не прекарваме Коледите с нашето голямо (измислено) семейство? и 3) Може ли измислената сбирка на това измислено семейство да стане на място, където винаги вали сняг?*

Но Маги беше едно дете, родено късно от родители, които също бяха единствени деца. Тя дори никога не бе имала баби и дядовци, а в Тексас почти винаги беше прекалено топло, за да вали сняг.

И така проблемът не беше, че Маги мразеше Коледа; проблемът беше, че Коледите мразеха Маги. Всички ужасни неща, които някога ѝ се бяха случвали, се бяха стоварвали върху нея, съпроводени от коледни песни и светлини, и накрая на Маги не ѝ бе останало нищо друго, освен да си мисли, че това беше нещо лично.

Кучето ѝ избяга, когато беше на тринайсет. Когато беше на

шестнайсет, тяхната кола бе обхваната от огън и на следващия ден всички подаръци под коледното дърво изчезнаха. Седмица по-късно колата отново се движеше и Маги никога не зададе нито един въпрос.

През последната ѝ година в гимназията действително *валя* сняг, но бурята прекъсна електричеството в половината щат и Маги прекара коледната ваканция, сгушена край камината с родителите си, надявайки се, че водата няма да замръзне.

Разбира се, тогава тя не знаеше, че това е била последната Коледа, която прекарваха заедно. Тя се бе пошегувала как следващата година ще е по-добре – заявила бе на родителите си, че те ще трябва да почакаат, докато тя се прибере у дома от колежа, за да украсят елхата и да опаковат подаръците.

Но дванайсет месеца по-късно родителите на Маги вече ги нямаше, а тя беше сама и...

– Трябва да вървя.

Дебора я бутна на стола, после заобиколи бюрото.

– Трябва да седнеш.

– Виж... – Маги понечи да стане – оценявам това, което се опитваш да направиш, но аз действително не си падам много по купоните, така че нека се срещнем след Нова година, става ли? Нека да...

– Седни. Долу.

Дебора не повиши глас. Не ѝ се налагаше. Когато е била само деветнайсетгодишна стажантка, Дебора бе измъкнала от купчината със захвърлени ръкописи най-великия криминален писател, живял някога, така че, когато Дебора шепнеше, хората слушаха. Дори когато тези хора мразеха уханието на мента, яйчен пунш и бор.

– Имам изненада за теб. – Дебора се отпусна в дълбокото кожено кресло, сетне захвърли нещо върху купчината от ръкописи в единия край на масивното бюро. Беше само плик, квадратен и с цвета на яйчени черупки, ала поради някаква причина младата жена почти се страхуваше да го докосне.

– О. Боя се, че аз... Ъ... не съм купила картички тази година.

– Ти никога не купуваш картички, нито пък аз. Това не е от мен.

Картичката се оказа тежка, когато ръката на Маги се протегна към нея. Хартията беше гладка и мека и... пари. Пликът

крещеше „пари“ във всеки смисъл на тази дума. Името ѝ беше надраскано отгоре с най-изящния и красив почерк, който тя някога бе виждала. *Госпожа Маргарет Чейс.*

– Е. Отвори го – подкани я Дебора и Маги обърна плика, за да счупи печата на гърба. Картичката вътре беше още по-мека.

Най-сърдечно сте поканена на...

– Не.

– Ти дори не си я прочела!

Маги не можа да се сдържи да не изскимти:

– Ти ме подлъга да дойда на един купон само за да ме поканиш на друг?

Смехът на Дебора прозвуча почти безумно.

– О, това не е покана, сладка Чарли. Това е твоят билет за шоколадената фабрика.

Маги познаваше Дебора от почти девет години, но никога не я бе виждала да изглежда по този начин: развълнувана, потайна, с почти алчен блясък в очите. Представи си, че точно така сигурно е изглеждала деветнайсетгодишната Дебора, когато е измъкнала първия ръкопис на Елинор Ашли от купчината върху пода на пощенската стаичка. Като жена, чийто дяволски план току-що е влязъл в действие.

– Ти си поканена за Коледа в дома на твоя най-голям почитател.

– Дебора...

– В Англия! – възторжено оповести Дебора, сякаш това щеше да направи всичко по-добро, а не безкрайно по-лошо. – Всички разходи са платени. Сега, преди да ми кажеш, че съм луда...

– Ти си луда! Трябва ли да ти напомням, че аз пиша криминални романи?

– Е, и?

– Е, и моите почитатели обичат убийства! И пак убийства! И...

– Последната ти книга беше за жена, чиято котка може да надушва отрова.

– Хей! „Идеалното убийство“ се продаде много добре в Бразилия – смутолеви Маги, но изражението на Дебора бе решително. Нямаше никакво шеговито пламъче в очите, нито дяволито намигване.

– Аз мога лично да гарантирам за конкретно този почитател. И ти казвам – тя снижи глас, – че ти ще *искаш* да се качиш на този самолет. Ти определено *умираш* да се качиш на този самолет.

Маги прокара пръст по плътната хартия. Действително беше хубава картичка.

– Не желая да прекарам Коледа с непознати – призна тя и погледът на Дебора омекна.

– Тогава с кого ще прекараш Коледа? Защото ти знаеш, че аз съм безсърдечна стара вещица, но когато си представя как се лутах из онзи твой малък апартамент съвсем сама...

– Закъсала съм със срока. – Маги размаха думите като щит.

– Аз съм твойт редактор и току-що реших да ти удължа срока.

– Но аз...

– Нямах нищо планирано за Коледа, нали? – Дебора погледна към отворената врата. Звуците от купона бяха само приглушена глъчка в далечината, но тя се приведе няколко сантиметра напред, с ръце върху бюрото. Беше поза, която крещеше: *не си го чула от мен*. – Виж, не искам да ти вдъхвам прекалено големи надежди, но нещо ще се случи догодина. Много голямо. Много потайно. Мисля, че точно ти си човекът за тази работа. Но трябва *да се качиш на този самолет*.

Маги прокара пръсти по восъчния печат на гърба на плика.

– Що за почитател изпраща билет за самолет на своя любим автор от друга страна за коледната ваканция?

– Такъв, който има пари и добър вкус за книги.

– Това не може да е безопасно.

– Такова е.

– Не може да е разумно.

– О. – Дебора се засмя. – Такова е.

– Това не може да бъде...

– Маги. Най-скъпа моя. Най-плодовитият и професионален писател, когото познавам, казвам го с любов. Казвам го с добро намерение. Казвам го с най-искрения дух на коледното веселие: трябва да имаш живот.

Дебора никога не ѝ бе давала грешен съвет – нито веднъж през всичките девет години и десетки книги. Дебора вярваше в нея. Дебора искаше най-доброто за нея. Дебора ѝ беше най-близкото същество до семейство, което може би беше един-

ственото нещо по-малко тъжно, отколкото изобщо да нямаш семейство. И всичко, което Маги можеше да направи, бе да погледне своята наставница, която никога нямаше да бъде нейна майка, и да въздъхне уморено.

– Може би. Но това не означава, че трябва да празнувам Коледа.

– Добре. – Дебора се облегна назад. – Тогава как си представяш, че ще премине следващата ти седмица и половина? Ще седиш и ще си представяш как бившият ти съпруг и бившата ти най-добра приятелка разопаковат коледните подаръци в твоята бивша къща?

Някой би помислил, че думите бяха жестоки, но Маги ги възприе като това, което в действителност бяха: предизвикателство. Това беше призив към нея да започне да се бори, ала единственото нещо, което тя успя да направи, беше да добави една вяла усмивка и думите:

– Подаръци, които са купили с моите бивши пари. Не забравяй тази част.

Отново погледна плика, представяйки си снежни полета, перила, натежали от гирлянди, коледни певци и шейни, теглени от коне, защото очевидно за Маги английската Коледа беше това, което показваха в коледните филми на Би Би Си.

– Не. Аз... не би трябвало да го правя.

– Това, което трябва да направиш, Маргарет, е да ми се довериш.

А това, което Маги не каза, бе, че занапред вече нямаше намерение да се доверява никому. Особено на себе си.

Дванайсет години по-рано

Не че родителите на Маги не бяха искали голямо семейство. По-скоро те никога не се бяха научили в действителност как да имат такова. Те вече бяха възрастна двойка, когато Маги се бе родила, и понякога тя си мислеше, че са приличали на служителите в ресторант, канещи се да затворят заведението и да се приберат у дома, когато тя се е появила пет минути преди да затворят.

Така че не би трябвало да се изненадва, когато две седмици след като тя се премести в общежитието в северната част на щата Ню Йорк, те обявиха своята малка къща в Тексас за продан. Купиха си апартамент във Флорида и две колички за голф, които нито един от двамата знаеше как да кара, и същата година Маги прекара Коледа, като се угощаваше с изсъхнали сандвичи с шунка и спеше на надуваем дюшек, заобиколена от неразопаковани кашони.

Вече се бе върнала в кампуса, когато получи обаждането. Беше сама в стаята в общежитието, когато непознат глас ѝ съобщи за инцидента.

Беше сама, когато отиде във Флорида, за да събере вещите в апартаментата, да продаде количките и да изпрати шестте кашона в склад, недалеч от кампуса.

Беше сама, когато асистентът на служителя от кабинета, отговарящ за настаняването и живота на студентите на общежитието, ѝ обясни:

– Съжалявам, но на студентите не им е позволено да остават в общежитието по време на зимната ваканция.

Защото идваше Коледа. Разбира се, че идваше. Коледа *винаги* идваше, но Маги не можеше да отиде във Флорида, нито да се върне в Тексас. И вероятно не можеше да остане в складовото помещение, където бе дала за съхранение снимките, здравите чинии от сервизите и седемдесет и шестте романа от Елинор Ашли.

– Но аз трябва да остана тук – замоли се тя на асистента, който я гледаше над капака на огромен кашон с надпис: „Гирлянди и всякакви боклуци“.

– Не можеш – отсече младокът, сякаш я бяха пуснали по погрешка в университета. Като че ли беше най-голямата тъпачка на земята.

– Не. Те не могат да ме изритат оттук само защото е Коледа. Аз живея тук. Това е моят дом.

– Виж знам, че е гадно и родителите са най-скапаната компания, но повечето хора си отиват у дома. – Погледна я, все едно решението беше едновременно очевидно и неизбежно: – Просто се налага да се прибереш у дома.

Тогавя се обърна и побутна кашона, който като че ли съдържаше цялата тежест на света – сякаш на нито един колежанин не му се бе налагало да понесе подобен товар, – и Маги усети как гърлото ѝ започва да гори.

– Ами ако... – Никога досега не бе успяла да изрече думите на глас. – Ами ако нямам такъв? – Гласът ѝ пресекна и очите ѝ плувнаха в сълзи и може би заради това той не я разбра напълно, когато ѝ хвърли поглед през рамо.

– Какво?

– Моите родители починаха, не искаха да ми върнат парите за количките за голф, а аз се нуждаех от парите от продажбата на апартамента им, за да платя таксата за следването.

Изрекля бе всичко прекалено бързо – като онези извинения, които той навярно постоянно бе чувал – и внезапно Райън от кабинета по настаняването и студентския живот престана да я гледа, сякаш беше глупава, и започна да я зяпа, все едно беше откачена. И освен това със съжаление. В което нямаше нищо лошо. В онзи момент съжалението беше почти единственото, което ѝ подхождаше.

– Не мога да се прибера у дома. – Тя прокара ръка пред очите си, като че ли можеше да изтласка сълзите назад. Когато не се получи, тя извърна поглед. – Аз нямам такъв.

– Виж, наистина съжалявам. Но... – Гласът му беше по-нисък, по-мек. По-близък. – Изключиха отоплението и електричеството. Няма храна. Няма *никаква топлина*. Това са три седмици. Ти действително няма да можеш да останеш тук.

Той беше прав, разбира се. Отоплението беше непреодолимо препятствие, което означаваше, че ѝ се налага да бръкне надълбоко в скромните си спестявания и да си вземе стая в мотел. Или може би да си наеме квартира от някоя агенция за краткотрайно наемане на жилища. Би могла да си намери работа на половин ден. Или може би да се замъкне на най-близкото летище и да се представи за отдавна изгубен роднина с надеждата, че някой може да се съжали над нея и да я отведе в дома си. Или това, или...

– Можеш да дойдеш у дома с мен – прозвуча глас зад гърба ѝ. И ето как тя се запозна с Емили.

И това беше началото на всичко.

Дори на края.

Седем дни преди Коледа

Маги беше добре. Наистина. Тя беше напълно и свършено...

Примирена. Да. По-скоро това. Много отдавна бе научила, че първите неща са винаги най-трудните. Първият рожден ден. Първата ваканция. Но годината беше вече към края си и нейната първа Коледа приближаваше, така че се налагаше да преживее първия си купон, колкото и да бе трудно, и да продължи напред.

Защото Маги не беше добре, но щеше да бъде. Веднага след като стомахът ѝ спреше да се бунтува, главата да я боли и този последен първи път най-после да свърши.

Така че тя натрупа върху салфетка няколко кубчета сирене и грабна чаша газирана вода, която сигурно щеше да я накара да се оригва. Успя да прекара цели три минути в разговор с две различни Джен, преди Итън Уайът да поведе конгата.

– Как си, Марси? – изкрещя той, докато редицата на танцуващите се изнизваше покрай нея и Маги и започна мислено да пресмята.

Ако се покрие за трийсетина минути, после махне на още трима души на път към асансьора, може би никой нямаше да забележи, ако прекара останалата част от купона, завряна в някоя празна стая в четене на книгата, която носеше в чантата си, похапвайки от кубчетата сирене в салфетката. Това действително беше гениален план. Трябваше да го приложи още в началото.

Но когато хукна по тъмния коридор, търсейки отворена врата, Маги почувства как забавя крачка. Трябваше да спре. Да се вгледа. Защото официално изложбата може да се наричаше „Стената на славата“, но според Дебора всички в „Килхейвън“ я наричаха просто „Елинорите“.

Зад полирано дърво и (предполагаемо) огнеупорно стъкло бяха подредени деветдесет и деветте романа на Елинор Ашли. Първи издания, за разлика от антикварните, зацапани и оръфани екземпляри, които бащата на Маги бе нарекъл единствени-те ѝ приятели – шегата, която би била забавна, ако не беше исти-на. За миг Маги бе изпълнена с възхищение, бързо последвано от срам, защото Елинор Ашли нямаше да се крие на купоните. Като за начало Елинор нямаше да бъде подмамена да дойде. Елинор щеше да...

– Ахой! Итън!

Само мъж, облечен в тениска, която мязаше на смокинг, можеше да извика „Ахой“ в офисите на издателство. Маги едва смогна да се шмугне в един кабинет и да се спотаи зад полуотворената врата, преди да чуе два чифта стъпки да завиват зад ъгъла на коридора.

– Ланс. Здравей. Как я караш?

– О. Знаеш как е. – Ланс дрезгаво се изсмя. – Облякох се за случая.

– Виждам. Добре изглеждаш.

Ако „Килхейвън“ беше гимназия, Итън щеше да бъде златното момче, спортист и разбивач на сърца. От типа младежи, които щяха да бъдат обявени за крал на абитуриентския бал дори в училище, което не посещават. Междувременно Ланс и останалите Момчета с кожени якета не бяха нищо повече от кретените последователи на Итън. Или Кретенователите, както Маги обичаше да ги нарича. Почти очакваше Ланс да предложи да лъсне коженото яке на Итън или да му свърши къщната работа. Или може би да го отърве от нечий труп.

– Ахой, човече! Видя ли ледената кралица?

– Кого? – Итън звучеше така, сякаш слушаше с половин ухо – сякаш дори Кретенователите бяха под неговото ниво.

– Онази мацка Маги. Нали се сещаш. Онази, дето се мисли за кралицата на уютните мистерии. – Ланс се засмя и Маги се наежи. – Не мога да повярвам, че е дошла!

– Защо? – Дали гласът на Итън не прозвуча по-остро от обикновено? Тя не можеше да определи. – Да не би да е болна или нещо друго?

– Не, човече. Тя се разведе. И нейният съпруг ѝ взе *всичко*. Това я съсипа. Напълно разбираемо. Получила е арахнофобия и не е напускала дома си...

– Това се нарича агорафобия...

– ...сякаш от цяла вечност.

В коридора стана прекалено тихо за прекалено дълго време и Маги започна да се притеснява, че ще чуят бумтенето на сърцето ѝ, което се опитваше да изскочи от гърдите ѝ.

– Знаеш ли – гласът на Ланс доби сладострастен тон; прозвуча, сякаш бе причината да изобретят пеницилина, – тя навярно започва да се чувства истински самотна. Може би ще видя дали няма да мога да я придумам да напълни моя чорап, ако разбираш какво имам предвид.

– Не, Ланс, не разбирам. Какво *имаш* предвид? – Нещо в тона на Итън я накара да почувства, сякаш температурата е започнала бързо да спада. Все едно можеше да вижда дъха си.

– Да се спусна по комина ѝ? Да опитам от имела ѝ?

– Имелът е отровен. – Сега Итън звучеше раздразнено.

– Тя може да има нужда от някой, който да се погрижи за нейния снежен човек...

– Остави я на мира, Ланс.

– Аз просто казвам, че застудя. Тя може да иска да сподели човешка топлина.

– Тя току-що е напуснала съпруга си и не се нуждае от теб...

Ланс се изсмя остро и го прекъсна.

– Но това е най-хубавата част. *Той* е напуснал *нея*. Почакай. Изглеждаш изненадан, човече.

– Не...

– Ланс! – извика някой.

Чуха се гласове в края на коридора, последвани от звука на заглъхващи стъпки, и дълго време Маги просто остана да стои там, повтаряйки си, че това свърши. Те си тръгнаха. Те си тръгнаха.

Но след това чу нисък, мрачен смях. Приглушено изсумтяване. И Итън Шибания Уайът изрече:

– Не, не съм изненадан, че той я е напуснал.

В този миг ушите на Маги забучаха. Прилив на кръв, гравитация и ярост. Имаше чувството, че лети – все по-бързо и по-бързо, носи се към огромна и безкрайна пропаст. Черна дупка, която я поглъщаше цялата, докато стъпките и купонът изbledняха и останаха само думите.

Не съм изненадан, че той я е напуснал.

На този свят нямаше достатъчно гирлянди. Нито достатъчно остри ножици. Нито достатъчно здрави гирлянди. Тя щеше да го убие с голи ръце. Със зъби. С нейната...

Когато Маги пристъпи в празния коридор, тя застина. Защото това, което видя в стъклото на витрината, я изуми.

Елинорите бяха изчезнали, изместени от жена с косата на Маги и лицето на Маги, но тя не беше нищо повече от черупка, бледа и крехка. Сякаш се взираше в призрака на момиче, което бе измръзнало до смърт преди дванайсет Коледи. Някой, който се страхуваше.

Маги не желаше да бъде онова момиче – тя я бе изтикала и скрила. Прекарала бе години, за да се изкачи от нищото до този нюйоркски небостъргач. Тя бе написала хиляди страници и сърцето ѝ бе кървяло. И го бе направила съвсем сама, без значение какво бе казал Колин на адвокатите си.

Не съм изненадан, че той я е напуснал.

Не. Дори великият Итън Уайът бе разбрал погрешно историята и Маги искаше да го изкреши от покривите и да го натика в лицето му. Искаше да бъде силна, корава и... Елинор. Маги искаше да бъде Елинор, но се бе задоволила да бъде момичето с пуловера с елена.

И тази мисъл я накара да закрачи надолу по коридора, обротно през тълпата и да отиде право при Дебора. И да попита:

– И така, кога заминавам?

Три дни по-късно Маги седеше на черната седалка на таксито и гледаше как небостъргачите на Манхатън се изнизват край затъмнените прозорци. Вече почти бяха стигнали до летището, когато тя усети, че колата намалява скоростта и зави-ва прекалено скоро.

– О, не. – Наведе се, за да говори с шофьора: – Трябва да

спрете пред главния вход. Аз съм за... — Тя се завъртя на седалката и се огледа за пътя, но това, което видя през прозореца на автомобила, я накара да замре. И да се втренчи смаяно. Защото на пистата ги очакваше частен самолет.

— Това е, госпожо — чу тя да казва шофьорът. — Пристигнахте.

Може би съм пристигнала, помисли си младата жена, докато се измъкваше от колата.

И отново, докато се изкачваше по стълбичката на самолета.

И още веднъж, докато стоеше в кабината, заобиколена от лъскаво дърво и меки кожени кресла, чудейки се дали съществуваше аромат „Нов самолет“, защото, ако съществуваше, то този самолет определено го излъчваше.

Имаше усещането, че не беше само началото на пътуването. Това бе началото на нова глава. И за пръв път от почти една година Маги почувства, че се усмихва. И в гърдите ѝ покълна надежда. И се зачуди...

Чу се пускане на водата. Вратата на тоалетната се отвори. И дълбок глас възкликна:

— Марси!

Маги се извъртя, но вратата на самолета вече се издигаше и се затваряше. Беше прекалено късно, за да се върне.

Маги сънуваше кошмар. Да. Това беше. Зъбите ѝ падаха, току-що си спомни за едни лекции, които не бе посещавала цял семестър и, о, да, беше заключена в метална туба, която много скоро щеше да бъде запрятана над огромна безбрежна вода...

С Итън. Шибания. Уайът.

Обаче щеше да се събуди. И всичко щеше да бъде наред. Това не беше действително...

– Здравсти.

На пръв поглед Маги бе помислила, че самолетът е огромен, но внезапно ѝ се стори малък. Много малък. Определено прекалено малък! Защото Итън Шибания Уайът излизаше от (навярно още по-малката) тоалетна и... Раменете му винаги ли са били толкова широки? И винаги ли е бил толкова висок? Той пристъпи напред, промушвайки се по *определено прекалено малката* пътека на този *определено прекалено малък* самолет. Ама наистина никой ли не го беше грижа за въглеродните емисии? За безопасността на въздухоплаването? За здравия разум на Маги? Нямаше абсолютно никакъв начин този новичък и тесен самолет да е достатъчно голям за Маги. И за багажа ѝ. И за раменете на Итън Уайът. И ръцете му. И егото му.

– Да не би сражаваща се с престъпността котка да е завързала езика?

Итън я дари с дяволита усмивка, която вероятно бе жизненоважна за този секси тип. Нищо чудно да е яко застрахована. Той навярно можеше да я използва като гаранция за заем.

Почти си заслужаваше да бъде приклешена в този ужасен сън само за да наблюдава как самодоволната му усмивка бавно угасва върху изваяното му лице. Той я гледаше с любопитство, сякаш никога не бе срещал някой, който бе имунизиран срещу конкретно неговата запазена марка на непреодолимо обаяние. Като че ли не можеше да реши дали това би трябвало да го накара да я уважава повече, или да я презира по-малко. Но най-вече изглеждаше объркан.

– Е, Марси, скъпа моя, изглежда, ще бъдем заедно в това малко приключение.

Когато се протегна към предпазната релса, опъната по протежението на тавана на самолета, ризата му се повдигна и... *Това плочки ли бяха?* Да, там определено имаше плочки – каквито човек можеше да *види*. И вероятно да *докосне*. Но Маги не мислеше за докосване. Не. Ни най-малко.

– Защо си тук? – Тя ли крещеше? Трудно беше да се каже заради бученето на кръвта ѝ и настоящето пищене в ушите ѝ.

Но Итън само леко повдигна вежда, сякаш питаше: *не е ли очевидно?*

– Мистериозна покана от мистериозен благодетел към... ами... писатели на мистерии?

И в този миг Маги не отговори: тя се изсмя. Кратък смях. Висок. Направо *кикот*.

– *Аз пиша мистерии. Ти пишеш...* – Тя млъкна, но Итън отново леко повдигна вежда по начин, който приличаше на въпрос, но се усещаше като предизвикателство. – Ти знаеш какво пишеш.

– О, не. Мисля, че ти искаш да ми кажеш. – В гласа му се долавяше усмивка, сякаш това беше забавление, а не оживял кошмар. – Какви книги пиша аз?

– Ти си от типовете „кожено яке“. – Понастоящем той беше Пич кожено яке, но Маги не го изрече на глас.

– Ти пишеш книги „кожени якета“.

Той я възнагради с поглед, който приличаше на: *знам, че ще съжалявам, задето питам, но...* – И какво точно означаваше „книга кожено яке“?

Сякаш не го знаеше.

– Това са книги с преследвания с коли и престрелки, върху чиито задни корици се мъдри гигантска снимка на автора, който винаги – *винаги* – е облечен с кожено яке.

– Разбирам. В такъв случай ти знаеш всичко, което трябва да се знае за мен. – Тонът му беше смесица от суха насмешка и заплашително спокойствие. – Ами ти? Какво ще кажеш за теб самата?

– Какво за мен? – Гласът на Маги внезапно се повиши с половин октава по-високо, отколкото бе нужно.

– Какво трябва аз да знам за теб? – Той нагласи наклона на релсата, ризата му се повдигна, плочките отново се показаха и Маги напълно забрави въпроса. – Нали се сещаш... Здравсти, Итън. – Гласът му също леко се повиши. – Аз съм Мар...

– Маги – пресече го тя, преди той да изрече погрешно името ѝ.

– ...га-рет – смени той в движение името, което смяташе да изрече. – Аз съм зодия Стрелец...

– Козирог.

– Асцендент Дева.

– Нямам представа какво означава това. – Маги огледа кабината. Наистина трябваше да седне. Да прибере багажа си. Да умре.

– Обичам дълги разходки по плажа, топли шоколадови курбийки, както и да измислям забавни начини как да убия мъж с кука за плетене.

О! Това вече беше прекалено и внезапно Маги не можа да се възпре. Извъртя се към него.

– Наистина ли? С кука за плетене?

– Аха. – Той действително изглеждаше удивен. – Какво лошо има в...

– Ако не можеш да измислиш как да убиеш мъж с кука за плетене, значи си се захванал с погрешна професия.

– Но аз...

– В действителност има оръжия, които са много по-малко опасни, отколкото куките за плетене.

– Това, което имах предвид, беше...

– Никой никога не е умрял, защото се е спянал и е паднал върху нунчаку¹.

Той ли се бе приближил до нея, или тя до него? Маги не

¹ Традиционно японско оръжие, първоначално инструмент за лущене на ориз, а впоследствие превърнал се в оръжие за самозащита; състои се от две ошлайфани пръчки, свързани посредством въже или верига. – Б. пр.

беше сигурна. Знаеше само, че самодоволната му усмивка бе леко крива и кичур светлокестенява коса, която вероятно е била руса, когато е бил бебе, бе паднал върху челото му, докато той стояше там, извисяващ се над нея. За миг младата жена се зачуди дали самолетът вече не се движи. Почувства се малко нестабилно върху краката си.

Не съм изненадан, че той я е напуснал.

Все едно вече бяха във въздуха, сякаш кабината бе изгубила налягането. Започваше да се задушава, когато млад мъж в спретната тъмносиня униформа се появи до лакътя ѝ и рече:

– Госпожа Чейс? Господин Уайът? Казвам се Питър и ще се грижа за вас. Ако обичате, заемете местата си, скоро ще излетим. Според прогнозата ще има буря и ние бихме искали да се приземим, преди да ни връхлети.

О. Супер! Защото те се намираха на борда на самолет. Заедно. И щяха да потеглят на това странно пътуване. Заедно.

— Това твое ли е?

Итън протегна ръка към голямата кожена торба в краката ѝ. Лаптопът ѝ беше вътре. И любимата ѝ тетрадка. И резервната ѝ тетрадка. И *другата* ѝ резервна тетрадка. Но той вдигна тежката торба с един пръст и я плъзна в тясното багажно отделение, а ризата му отново се повдигна.

Отново. Този път тя видя две плочки, защото той не можеше да се съдържи да не се изфука.

Но Маги не каза нито дума, докато се настаняваше в разкошното кожено кресло и закопчаваше предпазния колан. Всичко беше наред. Той навярно щеше да отиде в задната част на самолета и двамата дори нямаше да си проговорят, докато...

 $333333333n.$

Тя се обърна и го видя да седи от другата страна на пътека-та. Натискахе бутона, за да нагласи облегалката. Плъзгането на кожа в кожа издаваше скърцащ звук, който изпълваше кабината, докато той се отпусна по-ниско.

Зззззззззззззззззззз. И по-ниско.

– Виж, мисля, че се налага да изясним нещо... – zzzzzzzzzz; облекатката му отново започна да се повдига. – Двамата с теб поради някаква причина сме били избрани за тази... тази...

— Мисия? — услужливо подсказа той.

от пет години и двамата никога не бяха провели дори един разговор. Нито един. Не и докато...

Споменът изникна неканен в съзнанието ѝ и тя побърза да го пропъди, докато в същото време от другата страна на пътеката Итън примигна.

– Аз съм леко смутен, скъпа Марси...

– Маги – процеди тя.

– Защо се държиш така, сякаш ние сме врагове?

– А ти защо се държиш така, сякаш сме приятели?

– Какво...

– Двамата или сме – Маги имитира пистолет с пръсти – дружки, които си разменят шеговити и дружелюбни жестове...

– Не мисля, че това е нещо реално.

– ... или не сме. Но моля те, не се опитвай да ме манипулираш да си мисля, че двамата сме приятели, когато ти дори не знаеш името ми.

– Марси...

– *Името ми е Маги.* – Тя сякаш умря малко, когато гласът ѝ пресекна. – Винаги е било Маги и ако ти не можеш да го запомниш, просто изобщо не се обръщай към мен по име. Моля те.

За миг двамата само се взираха един в друг. И примигваха. Когато той най-сетне заговори, гласът му беше по-мек.

– Сериозна ли си?

– Разбира се, че съм сериозна! Също както бях сериозна на конференцията на „Американската библиотечна асоциация“, когато ти казах, че не желая твоя стикер.

– Откъде можех да знам, че действително съществува нещо такова като „алергия от лепила“?

– И бях сериозна в „При Едгар“, когато ти казах...

– Хей! Пожарният инспектор каза, че това можело да се случи на всеки.

– Ами какво ще кажеш за конференцията, посветена на трилърите? За това, което се случи там?

– Първо: мисля, че късата коса ти стои страхотно. И второ...

– Вече никога няма да мога да се върна в Хюстън.

Той има нахалството да завърти очи.

– Разбира се, че можеш да се върнеш в Хюстън. От шоуто

„Убийство с книга“ ще те посрещнат с радост. Искаш ли да се обадя на Джони? Мога да се обадя на Джони.

Тя дори не го удостои с поглед.

– А в Тусон...

Самолетът застана хоризонтално, осветлението стана приглушено и на Маги ѝ се прииска да си върне думите обратно.

– Мислех, че не бива да говорим за Тусон.

Гласът му беше тих и нисък и най-лошото беше, че той не лъжеше, не се шегуваше. Най-лошото беше, че това беше истина.

– Само... моля те. Моля те за няколко дни примирие, после отново можеш да ми се подиграваш, а аз ще продължа да те избягвам и двамата ще можем да изживеем дните си в блаженство и без взаимно уважение. Мислиш ли, че можеш да направиш това?

Кабината, която изглеждаше толкова удобна и разкошна само допреди няколко минути, внезапно сякаш се превърна в космически кораб – непознат и студен. Кехлибарените светлини прорязваха мрака, насочвайки ги към аварийните изходи, но Маги не се заблуждаваше. Нямаше друг изход, освен да се продължи напред.

– Може ли да направим това? Моля те? – Младата жена си помисли, че може да се пречупи под тежестта на цялата тази тишина, но Итън не приличаше на човек, изгубил дар слово. По-скоро приличаше на човек, който имаше да каже толкова много неща, че просто не знаеше откъде да започне.

После поклати глава и се спря на:

– Аха. Примирие. Каквото искаш.

Маги се обърна и зарея поглед към чезнещите светлини на града зад тях, докато напред се простираха тъмните вълни на Атлантическия океан. Не можеше да се отърси от чувството, че мъжът до нея беше като тази вода – поглъщаща, могъща и любима. Но тя бе прекарала последната година, чувствайки се като отворена рана. Тя беше отворена рана, а той беше пълен със сол.

– Аз действително харесвам косата ти.

Колин не я бе харесал. *Не се ожених за момиче с къса коса*, бе промърморил той, когато я видя, не достатъчно високо, за да се докаже, че тя действително бе чула това, което бе сигур-

на, че е чула. Това беше едно от най-големите му умения, все едно да пъхаш пръчка между решетките в клетката на тигъра – дразнейки и предизвиквайки, – но винаги защитен от последствията на собствените си действия.

Но въпреки това Маги я бе оставила по-къса. Няколко сантиметра над раменете ѝ, но не достатъчно дълга, за да я отмята назад. Истината беше, че тя също я харесваше.

Итън отново се зае да човърка бутоните и да отваря преградите, докато светлините на града бяха погълнати от океана.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита тя.

– He.

– А не си ли... – Маги сведе поглед към ръцете си. Те бяха напукани и зачервени, но не кървяха. Изглеждаха точно така, както се чувстваше останалата част от нея. Но за пръв път от дълго време в тъмнината се чуваше друго дишане. Тя беше изплашена, но не беше сама. – Не си ли поне малко любопитен?

Едва можеше да различи лицето му в сенките. Не би трябвало да бъде толкова покоряващ, когато суперстрахотното му лице не се виждаше, но не лицето правеше Итън. Това беше присъствието му. И ако не друго, то стана по-осезателно в тъмното. Тя чуваше дишането му. Виждаше го как мърда. Усещаше го – на седемдесет сантиметра и милион километри далеч.

– Каквото и да се случи, аз съм с теб. Каквото и да предстои, аз съм там.

Зззззззззззззззз. Облегалката бавно се спусна, докато не зае напълно хоризонтално положение и той се обърна на една страна.

— Искаш ли да се натискаме? — попита той.

Тя го изгледа кръвнишки. И тогава Итън се засмя и затвори очи. И заспа.